

можахъ да убѣдатъ старца за да отиде до неїж. Царица-та, като видѣ велика го Евтиміа, много сѧ зарадва; та припадна на ногѣ-тѣ му и рече: Сега разбрахъ, че по сѣти Богъ мое-то недостойнство. Тогава старецъ-тѣ, като ѝ поучи доволно за правъ-тѣ вѣрж, съвѣтва ѝ да сѧ държи на четыры-тѣ вселенски скорбы: 1) Никейскыа-тѣ, който стана противъ Ария; 2) Цареградскыа-тѣ противъ Македоніа; 3) Ефесскыа-тѣ на Несторіа; 4) Халкедонскыа-тѣ на Діоскора и Евтихія. При това и казада сѧ примиръ съ Ювеналіа Патріархъ, на кого-то по-напрѣдъ сѧ противаше; тѣй като и заповѣда и дрѣгы много за нейнѣ полѣж, благослови ѝ и си отиде. Я царица-та послыша все шото и заржча, като да вѣшне отъ Божи-тѣ уста, и оттогава стана окъщница на Православиј-тѣ вѣрж; това като видахъ мірани и калвгери, кои-то вѣхъ сѧ помамили подиръ Теодосіа, по примѣра ми царицъ-тѣ, овѣрнахъ сѧ къмъ Православиј-тѣ вѣрж.

Въ 82-тѣ год. на Евтиміевыа животъ, дойдъ въ Лаврж-тѣ му блаженныи Савва